

Nr 4 2011

BYMISJON

Børsblues og grillfest

Kirkeministeren: Nytt blikk på folk og kirke

Tema: Engasjement – noe sterkt og modig

**KIRKENS
BYMISJON**

Nadheim

NADHEIM, senter for kvinner og menn med prostitusjonserfaring, er oppkalt etter Laura Nadheim og viderefører det arbeidet som hun brant for. I år feirer senteret 30 år.

LAURA jobbet som gatemisjonær for Oslo Indremisjon i årene mellom 1928–1967. I nesten 40 år vandret hun omkring i byen, natt etter natt, på jakt etter noen å hjelpe. Alle i byen kjente Laura og det var aldri noen som rørte henne. Selv i de mørkeste smug og avkroker ved kaiene fikk hun gå i fred. Hun omga seg med en kraft som ingen ville utfordre. Iført en enkel kåpe, en alpelue og med sin karakteristiske håndveske hengende i armen gav hun seg litt lutrygget i vei. Det kunne bli 250 netter i året. Nadheimsenteret består av et dag- og kveldsenter for kvinner og menn med prostitusjonserfaring, samt en døgnbemannet boenhet for antatte ofre for menneskehandel. Senteret driver oppsøkende virksomhet i forhold til gate- og innendørsprostitusjon og tilbyr oppfølging og ulike arbeidsrettede, sosiale og kulturelle aktiviteter og tiltak.

Foto: Torstein Ihle

LEDER

Lenge leve engasjementet!

Denne sommeren har satt dype spor i oss alle. Sjøkk og protest. Sorg og omsorg. Frykt og fellesskap. Alle bærer vi datoen 22/7 med oss som et skille, et før og etter. Alle tar vi del i sorgen på vår egen måte.

Midt i tragedien har fellesskap og engasjement blitt vår tilflukt og styrkedemonstrasjon. Folk i gatene og på bussen har fått et nytt lys i blikket, en varme i håndtrykket eller klemmen, som ikke var der tidligere. Kirken har vist seg som et åpent hus, der folk med roser i hendene strømmer til for å tenne lys, finne rom for håp, bønn, tvil og tro, og for å dele. Moskeer, kultursenter og andre hus har blitt møtesteder på tvers av skillelinjer. Styrken i fellesskapet har ikke i min levetid vært lettere å få øye på, har ikke satt slike avtrykk i oss før, som det vi har opplevd i det siste.

Dette må bli engasjementets høst og fellesskapets vinter! Jeg har et inderlig håp om at den varmen vi har delt den siste tiden, ikke skal kjølnes selv om dagene blir korte og nettene kalde. Hvis vi klarer å forvalte det sterke engasjementet til fellesskapets beste, vil viktige endringer skje.

Fellesskapet er raust, inviterende og inkluderende. Det er de medmenneskene som lever i utkanten, som best kan bedømme fellesskapets styrke og varme. Høsten 2011 er det rikelig anledning til å delta i den store dugnaden det er å gjøre samfunnet mer inkluderende. Mennesker på flukt fra tørke eller væpnede konflikter, vet mye om hva som er viktig. Behovet for engasjement og fellesskap stopper ikke ved Norges yttergrenser.

I Oslo og andre norske byer der Kirkens Bymisjon arbeider, erfarer mennesker hver dag hvordan det er å være utenfor. Ensomhet, sykdom, rus eller vold setter også sine spor i oss. Språk- og kulturforskjeller, eller

traumatiske erfaringer, kan føre til isolasjon. Omsorgssvikt i oppveksten, eller svik og brudd, kan gjøre det vanskelig å tro på sine egne muligheter som voksen. Demens har blitt et folkehelseproblem blant eldre, og tar fra mennesker deres vante fellesskap. Det er rikelig anledning til å engasjere seg på en måte som betyr en forskjell!

I Kirkens Bymisjon er engasjement en bærebjelke i arbeidet. Ansatte og frivillige medarbeidere strekker seg langt for å bidra til at mennesker i byen skal erfare respekt, rettferdighet og omsorg – slik det er formulert i vår visjon.

Men engasjementet innad i Kirkens Bymisjon har i 156 år vært avhengig av et folkelig engasjement som gjør arbeidet mulig. Ved å engasjere seg som faste givere, altså faddere for bymisjonens arbeid, er mange med på den dugnaden som Kirkens Bymisjon er. Andre investerer tid som frivillige medarbeidere. Andre igjen samarbeider med Kirkens Bymisjon via sin rolle i næringslivet.

Engasjementet kan ha mange former og ansikter. Mitt håp er at engasjementet denne vinteren skal merkes. At det skal gjøre en forskjell. I nærmiljø og nabolag. I dugnader og foreningsliv. Gjennom støtteaksjoner for Kirkens Bymisjon og andre humanitære eller diakonale organisasjoner. Slik skal vi sammen styrke fellesskapet.

Lenge leve engasjementet!

Johannes Heggland

Johannes Heggland
konstituert
generalsekretær

Informasjonsblad
for Stiftelsen
Kirkens Bymisjon Oslo
Tollbugata 3,
0152 Oslo
Telefon 22 36 55 00

E-post:
firmapost@bymisjon.no

Hjemmeside:
www.bymisjon.no

I redaksjonen:
Per Frogner (redaktør)
per.frogner@bymisjon.no

Michael Hansen
michael.hansen@bymisjon.no

Torstein Ihle
torstein.ihle@bymisjon.no

Ståle Lidsheim
stale.lidsheim@bymisjon.no

Lay-out:
Jorunn Waaler
jorunn@waalerdesign.no

Forsidefoto:
Torstein Ihle

Trykk:
Prinfo Unique

Opplag:
20 200

IK-kontrollert
innsamlingskonto:
7011 05 18593

To studenter fra Kunsthøyskolen pusser opp Natthjemmet for kvinner, se side 8–9.

INNHold

Tema Engasjement _____ s 4–9

Konsserter som utstrakt hånd _____ s 10–11

Portrett Kirkeminister Rigmor Aasrud _____ s 12–14

Fotoreportasje Børsblues og grillfest _____ s 16–18

Æresord Asta B. Lydersen: *Mitt lille land* _____ s 20–21

Byblikket Med redde tankar _____ s 24

ENGASJEMENT

... noe sterkt og modig

Hun sier det er store ord å bli kalt representant for det unge engasjementet i Norge. Men Gunhild Grande Stærk (26) leder tross alt Landsrådet for Norges barne- og ungdomsorganisasjoner (LNU), som favner 400 000 barn og unge.

– Jeg tenker at engasjement har et utgangspunkt i å brenne for noe. Det ligger en viljekraft over det, noe sterkt og modig. Det er en egenskap ved engasjementet å bry seg om andre. Engasjement rommer en visjon, en tanke om hvordan noe burde være, og en handling for å nå dit, mener Gunhild.

Hun forteller at hun engasjerer seg i unge menneskers engasjement. Hennes jobb er å utfordre unges meninger, slik at de kan ta ansvar for disse meningene og gjøre noe med dem. I LNU-sammenheng gjelder «barn og unge – makt til å mene». Deres jobb er å inspirere, påvirke og legge til rette for at ungt engasjement kan komme til uttrykk.

– Ungdommer er mer enn pynt som kan slippes til med en trudelutt ved store anledninger. Ungt engasjement er unikt ved at det er direkte. Engasjementet er nyskapende. Det utfordrer spillereglene gjennom spørsmålene som stilles. Samtidig har unge en tendens til å gå veldig inn i ting og dette kan også inspirere eldre generasjoner.

Gunhild mener at engasjementet er læring – å erfare at jeg kan hvis jeg vil og erfare fellesskap og organisering – vi er sammen om noe.

– Engasjement gir kunnskap og skaper et sterkt sivilsamfunn, noe som igjen balanserer makten i samfun-

net. I Norge tar vi balansen for gitt, men dette er en buffer mot korrumpert i samfunnet.

Gunhild trekker fram nestekjærlighet og omsorg som grunnleggende verdier for engasjement. Samtidig mener hun at vissheten om at det nytter å påvirke er viktig for å mobilisere engasjementet.

– Det skal heller ikke underkjennes at det oppleves godt som menneske å sette spor, å merke at det er behov for meg her, at det er forskjell om jeg kommer eller ikke kommer. En slik bekreftelse tror jeg er grunnleggende ved det å være et menneske.

Lav terskel

– Jeg mener at engasjementet i seg selv er viktig. Jeg tror det er riktig å ha en lav terskel for hva vi forstår som for eksempel samfunnsengasjement. Det handler ikke bare om politisk engasjement, men også det å gjøre noe konkret for noen andre. Det er et mangfold av måter å være engasjert på. Poenget er at handlinger som stammer fra en opplevelse av at noe ikke er som det bør være, og som er ment å skape endring, er samfunnsengasjement.

Gunhild mener at engasjement, frivillighet og dugnad er en forutsetning for det Norge vi kjenner i dag.

– Uten engasjement hadde vi ikke hatt noen erfaring med å gjøre noe for andre og for fellesskapet, og jeg tenker at demokratiet vårt er et fellesskapsprosjekt. Jeg mener vi trenger frivillighet, da det er holdningskapende.

Angrepet

LNU omslutter 98 medlemsorganisasjoner. Barn og ungdom engasjert i alt fra musikk til politisk aktivisme. Felles for mange av organisasjonene er å arrangere sommerleir. Angrepet 22. juli rammet ungdomsorganisasjonene i Norge.

– Jeg ser på 22. juli som et angrep på nerven i det vi

driver med. Hvordan skal vi forholde oss til dette? Noen av våre organisasjoner ble mer direkte rammet enn andre, men det var likevel et sterkt behov for å uttrykke en felles tanke; angrepet var rettet mot ungt engasjement. Det kunne vært hvilken som helst mening, hvilken som helst sak, tankesett eller perspektiv. De unge var en trussel fordi de mente noe, ville noe, de hadde et engasjement og brant for noe, og det var dette som ikke fikk lov til å være der, dette som ble angrepet 22. juli.

Vekst

De siste årene har LNU opplevd en kraftig vekst i medlemstallet, og det slutter seg stadig flere organisasjoner til. Gunhild har tro på videre vekst i det ungdommelige engasjementet.

– Verden blir mindre og ungdom blir mer opplyste gjennom sosiale medier. Det å lese om dramatiske historier på nettet gjør noe med oss, vi tar det med ut i hverdagen. For LNU blir det en utfordring hvordan vi skal fange opp det engasjementet som kommer til uttrykk gjennom sosiale medier og bygge oppunder det. Både det å være aktiv på en frivillighetssentral og det å dele holdninger og informasjon på nettet er viktige uttrykk for engasjement.

– Vissheten om at det nytter å påvirke er viktig for å mobilisere engasjement sier Gunhild Grande Stærk, leder for Landsrådet for Norges barne- og ungdomsorganisasjoner.

...gjør en forskjell

TEMA: ENGASJEMENT forts.

Psykoanalytiker Karl Eldar Evang forteller at hans engasjement i Helseneteret bygger på det han forstår som tilsidesettelse av helseprofesjonenes fagetikk i vurderingen av om personer har rett til helsehjelp eller ikke.

– Det er et paradoks i velorganiserte samfunn. Hvis man faller i en glipe, faller man hardt.

Psykoanalytiker Karl Eldar Evang jobber frivillig som terapeut på Helseneteret for papirløse migranter og er psykologforeningens representant i helsesenterets ressursgruppe.

– Jeg har vært engasjert i helsesenteret siden første gang jeg hørte om det. Gjennom mitt arbeid som terapeut har jeg fått en nær følelse av hva som bygger folk opp og hva som bryter folk ned. Jeg ble veldig opprørt da jeg oppdaget at Norge skyver ut en sårbar gruppe gjennom å ikke tilby nødvendig helsehjelp.

Helseneteret for papirløse migranter er basert på profesjonsfrivillighet.

– Jeg så at Helseneteret ville gi et handlingsrom som psykolog, men også politisk, gjennom å synliggjøre en marginalisert gruppe. Gjennom mitt arbeid som terapeut har jeg fått en menneskelig oppdragelse i å ta på alvor hvor viktig trygghet, tilhørighet og forankring i et nettverk er i den menneskelige tilværelse. Det er i dette feltet jeg arbeider og det er en forpliktelse å forvalte denne kunnskapen videre.

Provosert

Karl Eldar ble provosert over det offisielle Norges uttalelser i møte med Helseneteret; en kald skulder og en truende holdning til initiativet.

– Denne erfaringen sparket meg i gang. Jeg tror oppmerksomhet på noe som gjør deg sint er en drivkraft for engasjement. Fundamentet i Norge som velferdsstat er at alle grupper skal trekkes inn. Men diskusjonen rundt Helseneteret synliggjorde at noen skulle stenges ute. Da tenker jeg at det er noe grunnleggende i samfunnet som står på spill – menneskeverd og respekt for menneskeliv – om vi grunnleggende sett er like mye verdt eller om vi ikke er det?

Han etterlyser debattene om de marginaliserte.

– Jeg lurte på om vi er i en verdikrise. Uten å pretendere å ha noen oversikt, så tenker jeg på dette med å trekke stigen opp etter seg. Det er noen debatter som ikke kommer. Selv media som er radikale og progressive, nøler tidvis med å ta tak i de marginalisertes situasjon – lei av forferdelige historier, de ligner hverandre, begrenset interesse – jeg synes det er vanskelig å forstå og det er dramatiske konsekvenser for de grupper av mennesker som usynliggjøres.

Frivillighet

De marginaliserte gruppene har en svekket tillit til stor-samfunnet ut fra den posisjonen de befinner seg i. Karl Eldar mener at frivillige organisasjoner er vesentlige for å komme i posisjon ovenfor denne gruppa, og slik har organisasjonene en viktig rolle i ethvert samfunn.

– Det er et paradoks i velorganiserte samfunn. Hvis man faller i en glipe, faller man hardt. Det blir dermed de frivillige aktørene som plukker opp de gruppene som samfunnet gir en kald skulder.

– Det er rikt for meg personlig å arbeide på helsesenteret.

Det betyr mye å være med i et fellesskap som har et prosjekt, konsentrere seg sammen og bygge opp noe sammen. Fellesskapsfaktoren skal ikke undervurderes og er en god side ved frivillig arbeid; stå sammen om noe som kjennes viktig. En vesentlig del for at frivillig arbeid skal fungere er at det blir en rikdom i å tilhøre denne gruppen.

Håp

Samtidig understreker Karl Eldar også viktigheten ved at engasjementet har betydning på saksfeltet.

– Helseneteret har allerede klart å gjøre en forskjell, og det gir en opplevelse av at det nytter å være med. Helseneteret var politisk truet når det kom på agendaen, nå har det høyere legitimitet blant politikerne. Vi erverver oss hele

tiden ny kunnskap som vi kan bringe videre. Det gir meg håp om at det går an å gjøre en forskjell i samfunnet gjennom engasjement.

– Vi lurte vel alle på om den sterke fellesskapsfølelsen og engasjementet i kjølvannet av angrepet på regjeringskvartalet og Utøya vil vedvare. Jeg må jo si at jeg håper det, men samtidig er det en tendens til at gamle mønstre kommer raskt tilbake. Vi får ikke et styrket fellesskap uten kamp. Men denne tiden er unik, og nå er det mulig å diskutere nettopp begreper som humanitet, fellesskap, engasjement, og solidaritet – ord som har vært mindre framme i samfunnsdebatten og nærmest diskreditert – nå kan de vinnes på nytt.

En middag på Nadheim

– Jeg følte at jeg savnet et engasjement i livet mitt, og ønsket å bruke tiden min på en annen måte.

Samboerparet Monica Smith og Erling Bonnevie Hjort lager og serverer mat på Nadheim en fredag i måneden.

– Når vi går hjem fra Nadheimsenteret fredagskveld er vi fulle av energi. Det føles riktig å bruke tid på noe som oppleves meningsfullt, og vi mener begge at vi får mye mer igjen enn det vi gir. Vi møter en virkelighet som ellers ikke er åpen for oss, forteller Monica og Erling.

Begge har jobbet frivillig på Nadheim i omtrent et år. Ved siden av middagskvelden på fredagene, har Monica også undervist brukerne i Yoga.

– Som frivillig gjelder det å finne en balanse i møte med brukerne, være forsiktig, være litt passiv, ta imot det som kommer. Jeg opplever at jeg får innblikk i liv. Noen forteller mer enn andre, og noen forteller veldig mye. Jeg får et tett forhold til sårbarheten deres, forklarer Monica. Hun mener at møtet med brukerne er nakent, i forståelsen brutalt, men ærlig.

– Dette gjør at jeg også kommer i kontakt med mitt eget følelsesregister, og blir personlig veldig engasjert. Jeg har fått utrolig mange inntrykk, og ønsket å dele disse med Erling. Nå er vi her ofte sammen.

10–25 brukere deltar på fredagsmiddagene på Nadheim – senter for kvinner og menn med prostitusjonserfaring. Erling mener at å jobbe som frivillig gir nye perspektiver og er veldig berikende.

– I hverdagen, når en ser hvordan vi behandler hverandre, så er det ganske respektløst. Jeg mener at vi tar med oss

Monica og Erling forteller at å jobbe som frivillig på Nadheim gjør at de ser omgivelsene med nye øyne.

erfaringene vi får på Nadheim inn i de andre miljøene vi er i – ydmykheten og respekten. Selv om både Monica og jeg er veldig aktive, opplevde vi på en måte å stagnere der vi var. Å jobbe på Nadheim er aktiv menneskelighet, sier Erling.

Tekst og foto: Ståle Lidsheim

« Endring skjer gjennom spontane og hverdagslige møter mellom mennesker. »

To nye stuer

Det begynte som et skoleprosjekt for Tuva Hellum og Camilla Akersveen. Det endte med at de to studentene ved Kunsthøgskolen i Oslo engasjerte familie og venner for å pusse opp stuen på Natthjemmet.

– Det er gøy å faktisk få gjennomføre prosjektet og å se ideen realisert, sier Tuva og Camilla.

Skoleprosjektet gikk ut på å involvere brukere i utformingen av sitt miljø. Gjennom å kartlegge behov og ønsker – hvilken stemning og følelse mente brukerne av Natthjemmet at stedet skulle gi? – laget de to studentene et forslag til hvordan disse behovene kunne møtes gjennom bruk av farger og materiale. Da Gudmund, lederen på Natthjemmet, så resultatet, utfordret han de to – Kan dette gjennomføres?

– Responsen vi fikk i fra venner og familie da vi fortalte at vi skulle pusse opp to stuer på Natthjemmet var enorm. Veldig mange ville stille opp. Vi fikk malingen gratis av en malerbutikk og en liten beskjed på Facebook resulterte i ny sofa. I tillegg fikk vi veggdekor laget av andre studenter på Kunsthøgskolen. Det ble en ganske hektisk uke i juli, forteller de to, men de er veldig fornøyd med resultatet.

Gudmund mener at de de har truffet en nerve gjennom valg av farger og utforming, og han innrømmer at han sitter mer i stua nå enn før. Samtidig forteller han at det ligger noe mer i studentenes engasjement enn at Natthjemmet nå har to nye stuer.

– Endring skjer gjennom spontane og hverdagslige møter mellom mennesker. Det at Camilla og Tuva tar

tak og gjør en frivillig innsats her på Natthjemmet signaliserer en grunnholdning om at vi står sammen her i verden, selv om vi lever våre liv forskjellig. Møter gir en mulighet til at noe kan spire. Metaforisk pleier jeg å si at Natthjemmet er jordsmonnet som får noe til å spire. Hva som spirer vet jeg ikke, men de to studentene har satt et avtrykk i stuen som viser at noen tenker på deg og noen vil deg vel.

Rita og Monica overnatter ofte på Natthjemmet og forteller at det er en trygg base. De er begge imponert over resultatet av oppussingen.

– Når kan vi flytte inn? Det er nettopp sånn vi vil ha det i et hjem.

Tekst: Ståle Lidsheim | Foto: Tuva Hellum

For å undersøke hvordan brukerne av Natthjemmet ønsket at stuen skulle være, brukte Tuva og Camilla blant annet en sonde bestående av en verdisirkel der stemningsord skulle plasseres fra «viktig» til «lite viktig».

Adventskonsserter som utstrakt hånd til barn og unge

– Skremmende mange barn i Oslo lider av manglende omsorg. Lite er mer lønnsomt, menneskelig som samfunnsøkonomisk, enn å hjelpe barn i tide og sette dem på et godt spor i et positivt miljø, sier Finn Røgenæs (64).

For 22. år på rad inviterer Røgenæs til to adventskonsserter i historiske Gamle Logen i Oslo til inntekt for Kirkens Bymisjons arbeide for barn og unge i en vanskelig livssituasjon. Felles for dem alle er at deres foreldre kjenner godt til livets skyggeside, og ikke har samme mulighet som de fleste andre til å gi sine barn en trygg og god oppvekst. FORUS er en virksomhet i Kirkens Bymisjon som tilbyr forebyggende tjenester til familier som har det vanskelig på grunn av rus, psykiske lidelser, vanskelige samliv og fattigdom.

– Jeg har fulgt FORUS et par års tid og er svært imponert, ikke bare over hva de gjør, men måten de gjør det på. De synes å ha en rasjonell og profesjonell tilnærming til sine klienter, men med hjertevarme og respekt for det enkelte menneske, sier Røgenæs. Ledelsen i FORUS har utarbeidet et prosjekt med målsetting å kunne hjelpe 200 barn som lever i vanskelige familieforhold, til å kunne mestre sine liv og komme på et godt spor. Ikke minst er det av betydning i tilfeller hvor en av foreldrene er i fengsel. Det er en viktig

På anmodning fra intervjueren tar Røgenæs gjerne skipsklokken på kontoret og ringer inn til adventfest i Gamle Logen.

del av prosjektets målsetting å stoppe onde sirkler barn kan være i og erstatte det med gode ringvirkninger. I tillegg til det forebyggende perspektivet kommer verdien av økt livskvalitet for barna – noe som gir umiddelbar effekt.

Det kan ta flere år å snu situasjonen for en familie i positiv retning. Problemene familiene sliter med kan være mange: Å beholde eller skaffe seg et hjem og en ordnet økonomi, og utfordringer med indre forhold familiemedlemmene imellom. Barns modenhet og situasjon endrer seg kontinuerlig og trenger tett oppfølging over en lengre tid for at hjelpen skal få varig effekt.

Samtidig lever FORUS på årsbudsjetter og har ingen garantier for hvilken økonomisk ramme de vil ha neste år, noe som hemmer dem i å legge opp handlingsplaner som går ut over et år om gangen. – Dette vil vi gjerne gjøre noe med, sier næringsleder Røgenæs. I år inviterer han konsertspansorene til å forplikte seg til å gi et beløp over tre år for dermed å øke forutsigbarheten.

Adventkonsertene i Gamle Logen er blitt en tradisjon og en viktig del av Kirkens Bymisjons årlige Lys i Mørket - aksjon. Det er en dugnad mellom sangere, musikere og andre medvirkende, Gamle Logen og næringsliv. Finn Røgenæs er initiativtager og koordinator for alle de gode krefter som bidrar til en vellykket veldedighetskonsert i rett forstand.

– **Alle bidrar!** De medvirkende tar fra 0 til 50% i honorar, en rekke personer yter gratis tjenester innen markedsføring og administrasjon. Konsertlokalet er sterkt rabattert. I sum betyr det at en stor konsert kan arrangeres til en kost som mer enn dekkes av billettinntektene. Alle sponsor-, annonse- og andre inntekter går derfor ubeskåret til FORUS. Overskuddet de senere år har vært rundt en million kroner, noe Røgenæs håper på å gjenta i år. Totalt over de årene konsertene har vært arrangert, er det kommet inn over 10 millioner kroner til Bymisjonens arbeid. Både årlig og totalt gjør det adventskonsertene til en av de største private bidragsytere til Bymisjonens arbeid.

– Konsertprogrammet er det samme hvert år, med opera og julesanger. Men medvirkende og innhold varierer. I første del fremføres en opera på ca. 50 minutter. Vi velger enten en enakter som Suor Angelica, Amahl og de tre vise menn eller Piken med svovelstikkene, alternativt en forkortet versjon av en lengre opera sier Røgenæs.

– I år setter vi opp La Bohème. Etter pausen fremfører sangerne norske og internasjonale julesanger. Det er profesjonelle operasangere og musikere på høyt plan som bidrar i våre konsserter sier Røgenæs. Totalt har vi i år åtte solister hvorav tre også synger i Den Norske Operas oppsetning av La Bohème på nyåret.

I år arrangeres konsertene søndagene 27. november og 4. desember kl. 14.00. Billetter kan kjøpes i Gamle Logen eller over Billettservice på vanlig måte. Konsertene er en matiné som starter kl. 14.00 og avsluttes ca. kl. 16.30.

– De egner seg glimrende som julearrangement for bedrifter og familier og kan kombineres med en hyggelig lunsj i forkant av eller middag etter konserten anbefaler Røgenæs.

Tekst og foto: Einar Solvoll

«Natta, mamma» formidler at vi ikke må være likegyldige til hverandres valg.

Kirkens SOS i teatersamarbeid

Regissør Jon Tombre forteller at det var naturlig for ham å ta kontakt med Kirkens SOS i Oslo for hjelp og innspill da han skulle sette opp det Pulitzer-belønnede samtidsdramaet «Natta, mamma».

En uke før premieren besøkte han og de to skuespillerne i stykket, Marit Østbye og Marika Enstad, Kirkens SOS for å delta i et dialogmøte om stykkets tematikk; selvmordet. 70 frivillige medarbeidere i krisetelefonen fikk et godt innblikk i prosessen fram mot oppsetningen, samtidig som de fikk høre skuespillernes opplevelse av rollene; en datter som velger bort livet og en mor som fortvilet forsøker å overbevise henne om å stå i det. Gunnar Kristiansen i Kirkens SOS forteller at noe av det vanskeligste av alt er å møte andres smerte.

– De frivillige ved krisetelefonen går inn i det mørke rommet og tør å stå der sammen med den som har det vanskelig. «Natta, mamma» formidler at vi ikke må være likegyldige til hverandres valg. Vi kan forsøke å hjelpe hverandre til å velge livet dersom det står på spill, men vi kan aldri gjøre det avgjørende valget for andre.

«Natta, mamma» hadde premiere på Oslo Nye Centralteatret 7. september.

Nytt blikk på folk, kirke og roser

Hun har vært ofte i kirken i det siste, kirkeminister Aasrud. Det har vært nødvendig og godt etter den nasjonale tragedien med angrepene i Oslo og på Utøya. Hun har sett kirke og folk med nye øyne i denne tida:

– Jeg er overrasket over styrken i den betydningen kirken fikk for folk.

Rigmor Aasrud er kirke-, fornyings- og administrasjonsminister. Hun tar imot oss på sitt kontor i Akersgata i Oslo. Utsikten er fortsatt uvirkelig: På andre siden av gata ruver ruinene av høyblokka i regjeringskvartalet, dekket av et enormt hvitt seil som buler i vinden.

Det er hendelsen med eksplosjonen og drapene på Utøya som har gjort det aktuelt å be kirkestatsråden om en samtale. Hun var av de som brått fikk mye å ta seg av i landets ledelse. Som kirkeminister, for å følge opp det nesten uventet store trykket på kirkens hus og folk, og som administrasjonsminister da regjeringsapparatet måtte omorganiseres. Nå noen uker etterpå sitter hun avslappet ved sitt eget

møtebord, med fast blått blikk, innimellom med et skrått smil, men fortsatt alvorstynget.

– *Hvorfor ble du overrasket over den store tilstrømmingen til kirkene etter 22. juli?*

– Jeg hadde vel, som mange, tenkt at kirken i vår tid har utspilt sin rolle slik vi opprinnelig kjente den. Den mister betydning for mange, tar ikke så stor plass. Men så skjedde altså det at mange søkte kirken likevel da sorgen rammet. Og ikke bare medlemmer. Det må bety at kirken fortsatt er bærer av kultur og identitet i Norge, det er et godt rom å være i og vi møter gode medarbeidere i kirken i slike tider.

– *Men likevel. Livsynsmangfoldet er stort i Norge, hvorfor ble kirken så viktig?*

– Når noe så tragisk skjer søker vi til det vi forbinder med fellesskap og lindring. I kirken kan man håpe på trøst i det meningsløse. Jeg tror vi møtte kirken på sitt beste disse dagene: Et åpent tilgjengelig tilbud for alle. Og kirken ba ikke om denne oppslutningen.

Aasrud leter etter ord på noe stort som bare skjedde.

I Oslo domkirke strømmet tusenvis av mennesker inn og ut fra morgen til kveld i to uker etter tragedien. Lys ble tent i så store mengder at det til tider var brannfare ved lysbordet. Blomstermengden utenfor sperret gata i flere dager.

– Møtet mellom folk og kirke rører ved noe dypt i krise-

«Møtet mellom folk og kirke rører ved noe dypt i krisetider. Identiteten vår.»

tider. Identiteten vår. Vi trenger et felles rom for stillhet og ettertanke.

Kirkestatsråden var påpasselig med å takke kirkeansatte og frivillige for innsatsen etter 22.juli. Også her var det mange som brukte mye kraft og tid på de som trengte noen å dele tanker med. Hun er stolt av kirkens folk.

– De vet hva de gjør, de er profesjonelle. De er flinke med ord, til å følge på veien videre.

Kirkeministeren forteller at det ble naturlig også for henne selv å legge turen innom kirken disse julidagene. Flere ganger:

– Det var godt å komme inn i domkirken. Det var så mye støy rundt det som skjedde. Sterke inntrykk. Masse møter. Etterhvert mange begravelser og tårer. Man blir sliten – også psykisk. Det ga trøst å komme til kirken og samle tankene, tenke på mening i det meningsløse.

– *Vi så åpne kirkerom. Hva er «en åpen kirke» for deg?*

– Det er en kirke som ikke sorterer, men lar folk komme og finne sin plass som den de er. Der det blir vist respekt for forskjeller. En åpen kirke må også ha plass for dialog på tvers av religioner, ikke for å bli enige, men for å respektere andres livssyn. Et tydelig bilde på dette så vi da presten og muslimlederen gikk sammen foran i følget da et av ofrene fra Utøya, Bano Rashid, ble gravlagt på Nesodden. Dette viser noe av det vi skal verne om!

Statsråden opplevde selv store kirkekontraster etter terrorangrepene. Hun måtte avlyse en pilegrimstur mot Nidaros med gode venner. Men hun reiste til Olavsfestdagene i Trondheim og opplevde stemningen ved å stå ved høyalteret i Nidarosdomen ved midnattsmessen. Så gudstjenester i flere andre kirker og helligsteder i Trøndelag. Det var sterkt. Det berørte.

På Norway Cup noen dager etter: Gudstjeneste der også, under åpen himmel – med barn og unge fra hele verden som var samlet med budskap om håp.

– Det var tankevekkende. Mange av de unge fra Afrika viste at det som kom nær oss nå, har de opplevd, og kommet videre. Det gir håp.

– *Kommer hendelsene i juli til å endre noe mellom folk og kirke?*

– Ja, jeg tror folk er blitt mer opptatt av verdspørsmål og også religiøsitet. Mange søker refleksjon. Det er viktig at kirken tar vare på den «goodwillen» som ble vist disse dagene og fortsetter å vise raushet og romslighet.

– *Hvordan?*

– Ved å slippe folk til. Mange føler at de ikke strekker til i forhold til kirkemedlemskapet sitt. Men hvis vi kan klare å fjerne inntrykket av kirkelige A- og B-lag blir det lettere for folk å finne plassen sin i kirke og menighet. Jeg tror tida etter 22. juli har bidratt til å bryte ned oppfatningen av kir-

ken som bare en moralsk stemme. Nå blir det viktig å vise tydelig at kirken også har et praktisk diakonalt omsorgsarbeid.

– Når trenger du selv kirken?
– Når jeg leter etter mening og trenger å sortere tankene. Slik som nå – når man blir motløs og lurer hva man egentlig er med på. Når vi sammen trenger å finne igjen håpet.

Stemmen fra en engasjert kirke og dens organisasjoner kan også være samfunnsorientert og politisk.

Hva med kirken som «politisk aktør»? Helt greit, mener statsråden – så lenge den forvalter meninger fra et fellesskap.

– Vi trenger et godt kirkedemokrati, det er ikke bare biskoper som skal gjøre vedtak. Kirken skal også ha den frie debatten, der folk som står for noe blir hørt! Jeg savner den demokratiske stolpen i kirken. Der valgte personer og organer diskuterer og markerer seg og viser engasjement. Kirken er jo ikke bare de geistlige.

– En bredere folkekirke?

– Ja. Jeg er redd for en «kjernekirke» for noen få med sterk posisjon. Vi må få til et bredt kirkedemokrati som favner flertallet, der vi vet hva folk står for. La folk ytre seg og mene – og stem aktivt på de som står på valg i menighetene!

– Kirkens Bymisjon driver sammen med Røde Kors et helsesenter for papirløse migranter, som myndighetene vil sende ut av landet. Er det også greit?

– Jeg vil ikke si at det er feil. Men man tar på seg et stort ansvar når man praktiserer sitt engasjement på den måten. Det må tenkes grundig gjennom og vurderes om det er et bidrag til å få verden framover.

Rigmor Aasrud er også fornyings- og administrasjonsminister. Rollene overlapper hverandre. Det er behov for fornying i kirkelige ordninger. Administrasjonsministeren har ansvaret for bla. oppfølging av reglene rundt anbud og konkurranseutsetting, der ideelle organisasjoner blir utfordret og presset.

– Konkurranseutsetting av sosiale tjenester får noe rare former når f.eks sosiale tjenester legges ut på anbud. Drift av sykehjem er ikke det som er best egnet til konkurranse, og verre blir det når omsorg for enkeltpersoner legges ut på anbud, sier statsråden – og minner om at regelverket gir anledning til å la være å konkurranseutsette.

Det er uheldig når ideelle organisasjoners gode tjenester blir kludret til av store kommersielle aktører. Jeg er opptatt av å bruke regelverket, og sikre lange og gode avtaler med organisasjoner, sier hun.

Ministeren skal videre i en travel dag. Enda en gang kikker vi ut på det splintrede bildet med skader og ødelegelser i regjeringskvartalet.

Fra sitt kontorvindu ser statsråd Rigmor Aasrud ut på det ødelagte regjeringskvartalet – og rosebedet som gir håpstanke.

Så peker hun på rosebedet foran høyblokka.

– Etter at bomben gikk av var alt rot og glass og kaos. Men bedet med de røde rosene så helt uberørt ut selv om det står rett utenfor bygget. Det var så rart...

Det blir stille et øyeblikk på kontoret. Aasrud og rådgiveren hennes har snakket om det bedet. Det er blitt et slags håpssymbol for dem.

– Nå må vi gjøre det vi har sagt vi skal gjøre. Sørge for åpenhet, raushet, toleranse. Mange som ble rammet vil ha det vondt og trenger støtte i lang tid framover. Jeg har også fått styrke av dem – når de viser at det betyr noe at vi er der sammen med dem, sier Rigmor Aasrud.

– Har kirkeministeren noen aftenbønn for tiden?

– Nei. Men jeg pleier å si at vi trenger å være omsluttet av kjærlighet – til hverandre.

Tekst: Per Frogner | Foto: Torstein Ihle

– Det er viktig å fange opp et krisesignal før krisen rammer. Kirkelige og humanitære organisasjoner har et verdigrunnlag som gjør det mulig å avdekke slike tendenser, sa utenriksminister Jonas Gahr Støre til deltagerne på den Nordiske bymisjonskonferansen.

Under parolen «Europa i endring – hvordan utfordres de nordiske bymisjonene?» samlet 150 bymisjonærer seg til felles nordisk bymisjonskonferanse i Oslo 24.–26. august.

Utenriksminister Jonas Gahr Støre tegnet et alvorlig bilde av endringene i Europa da han gjestet konferansen og snakket om hvordan et endret Europa utfordrer solidariteten. Han startet sitt innlegg med å takke Kirken for åpenhet, varme og omsorg i de tunge dagene etter terrorangrepet 22. juli. Han understreket at både kirken og organisasjoner som Kirkens Bymisjon viser at de er del av ryggraden i vårt samfunns verdier og sosial kapital når en krise rammer.

– Den sosiale kapitalen er svært viktig i et samfunn. Den måles ikke så lett som alt annet vi måler, men er svært viktig både for å forebygge og møte kriser, sa Støre.

Støre beskrev et bilde av Europa der det sannsynligvis er større spenninger nå enn for eksempel i opprørsåret 1968, der den økonomiske krisen vi ser konturen av nå kan bli alvorligere enn for to år siden, der store folkegrupper lever i frykt for arbeidsløshet og hjemløshet, der minoriteter forfølges av høyreekstreme krefter og velferdsordninger blir redusert.

Støre pekte også på at analyser av folks forhold til sin framtid kan deles i opplevelse av frykt, håp og ydmykhet. I verdenssammenheng er det nå mest framtidsoptimisme i land i Asia, Afrika og Sør-Amerika.

– Dere kan bidra til å styrke håpet i Europa, sa utenriks-

ministeren og oppfordret igjen til å forvalte den sosiale kapitalen som til nå har kjennetegnet den «nordiske modellen» med velferd og likhet.

Politiske Bymisjoner

Generalsekretær Sturla Stålsett var tilbake på besøk fra sitt opphold i Skottland og deltok i diskusjonen «En kirke som tar stilling». Stålsett leverte et inspirerende innlegg om hvordan den urolige tiden vi står i både her hjemme og i store deler av Europa, utfordrer oss til tro i politikken. Han la vekt på at det mer enn noen gang er viktig å ha tro på gode politiske og demokratiske prosesser, og også gi rom for tro i politikken.

– Vi trenger en kirke som både kan tolke og kritisere i et politisk språk. Politikk er en hedersbetegnelse for folk som vil bygge verdier, sa Sturla.

Marika Markovits, leder av Stockholms Stadsmission, fulgte opp med å peke på ulike bymisjonsroller der en stadig viktigere oppgave er å drive påvirkningsarbeid i samfunnet, for og sammen med utsatte grupper. I ordskifte med de to bymisjonslederne understreket byrådsleder i Oslo, Stian Berger Røsland (H) og Marianne Borgen (SV) at Bymisjonen og andre ideelle organisasjoner er ønsket og utfordret til å ta en enda sterkere stemme i politisk debatt.

– Jeg er ikke alltid enig med dere, men mener dere skal ytre dere sterkt om det dere erfarer. Det kan ikke true at vi også er samarbeidspartnere med kontrakter og avtaler, sa byrådslederen.

www.bymisjon.no/nordic2011

Tekst: Per Frogner | Foto: Torstein Ihle

Børsblues og grillfest

Svingom foran Børsen: Heidi Bengtson fra Sodexo og en av gjestene svinger seg til tonene fra The Steady Rolling Men.

Ingunn Anthonen fra Sodexo serverer med et smil.

Vi inviterer til fest i Børsparken fordi vi er naboer, sier Børsdirektør Bente A. Landsnes

Helgrillet lam og grillet laks smakte fortreffelig.

It-sjef i Bymisjonen, Bjørn Stokkeland briljerte bak trommesettet.

Festen er i gang. Ut fra Børsparken kommer smektende bluestoner og os av nydelig grillmat. For tredje året på rad er det invitert til grillfest for Møtstedets gjester og personer i gatemiljøene i Oslo.

Over 40 frivillige var med på dugnaden for å lage grillfesten som er et samarbeid mellom Møtstedet, Oslo Børs, Sodexo, Fred Olsen og Friele.

– Jeg tror at mange av våre ansatte synes at gjestene som er her i dag kan være litt skumle, men i dag kan vi være naboer som har det hyggelig sammen. Alle våre ansatte synes det er veldig positivt. For mange kan det være en oppvåkning å møte mennesker som med samme utgangspunkt som en selv, men gjennom tilfeldigheter, havner i en situasjon hvor de kanskje til og med ikke har et sted å bo. Dette er en anledning som gir en opplevelse av å bidra med noe til nærmiljøet. Det er lett å bli opptatt av verden utenfor, og glemme den nære verden, sier Børsdirektør Bente A. Landsnes.

Fellesskap

Lederen på Møtstedet, Kari Gran, forteller at allerede i vår spurte flere gjester om når festen i Børsparken skulle arrangeres.

– Festene blir en «snakkis» på Møtstedet. På kaféen kan jeg kjenne den gode stemningen fra festen dagen før som en etterdønning av fellesskap. Jeg tror det betyr mye å bli invitert på sommerfest, og det er en opplevelse av fellesskap. De frivillige lager og serverer ikke bare maten, men er sammen med gjestene, sier Gran.

Frivillige

Driftssjef i Sodexo, Roger Borge, mener at engasjementet har stor betydning for selskapet.

– Vi er stolte over å kunne være med å bidra til et slikt arrangement. Det gir en god følelse å se at folk koser seg her i parken. Denne festen bidrar til at vi møter hverandre i en annen setting, og slike møter er med på å bryte opp fordommer. Vi stiller med 35 frivillige i dag, og det var veldig lett å rekruttere blant våre ansatte. Faktisk var det mange flere som ville være med enn vi hadde behov for. Lokalt engasjement er nedfelt Sodexos strategi, og vi har valgt Kirkens Bymisjon som samarbeidspartnere, forklarer Borge.

Være velkommen

Geir mener at festen i børsparken først og fremst er positiv, og at i år overgår den alle tidligere fester.

– Servicen er suveren. Det er fint å bli ønsket skikkelig velkommen, møtt av blide mennesker som spør om du har fått mat, for så å servere en så ordentlig god tallerken. Her kan jeg ikke forlange noe mer, og jeg synes det er stort av Børsen å åpne porten på en slik måte. Jeg tror at slike arrangementer gjør det lettere å se menneskene, se igjenom fordommene. Takk, sier Geir.

Tekst: Ståle Lidsheim | Foto: Torstein Ihle

Se flere bilder fra grillfesten her:
www.bymisjon.no/grillfest2011

Blå toner i parken fra Stein Otto Eriksen til et lydhørt publikum.

Flott at Børsen åpner dørene på denne måten, sier Geir som er en av gjestene.

Nadheims visjon er et samfunn der alle mennesker har reelle alternativer til prostitusjon. «Lisa» og «Eva» har begge lært seg norsk gjennom kurs på Nadheim og forteller at det er trygt å komme innenfor den blå døra til Nadheim.

NADHEIM

Olav Lægdene er bekymret for sikkerheten til ofre for menneskehandel som ikke får oppholdstillatelse i Norge.

Henter ny erfaring

Brukerrådet på Nadheim har fått midler fra Helsedirektoratet for å dra på studietur.

Brukerrådet på Nadheim deltar i og påvirker kursen for hva Nadheim skal være, og uttaler seg om ulike spørsmål knyttet til prostitusjon.

– Støtten til studietur gir anledning til å besøke andre tiltak for å se hvordan det jobbes der. Dette tilfører nye ideer. I vår var vi i Bergen og besøkte blant annet Klosterhagen hotell. At de lykkes så godt med et arbeidstrenings-tiltak er veldig inspirerende, og bør være en idé å ta med seg inn i arbeidet i Oslo, sier Eva, og mener at midlene fra Helsedirektoratet er en bekreftelse på at Brukerrådet gjør en viktig jobb.

Åtte kvinner

Brukerrådet består av åtte kvinner fra Norge, Nigeria, Romania, Bulgaria og Thailand. De har ulike erfaringer i forhold til rus, prostitusjonsarenaer og utnyttelse i prostitusjon. De deler sine erfaringer og utfordringer i fra ulike situasjoner og prøver å komme fram til hvordan man best mulig skal møte behovene hos mennesker med prostitusjonserfaring.

– Hva er det som kan hjelpe mennesker ut og videre? spør Lisa, og forteller at ulike nasjonaliteter gir ulike utfordringer i forhold til rettigheter og muligheter.

Lisa er i fra Nigeria og opplevde det som veldig vanskelig å starte prosessen med å komme innenfor systemet; finne bolig, oppholdstillatelse og arbeidstillatelse. Nå bor hun på Lauras hus. Både Lisa og Eva har lært norsk gjennom kurs på Nadheim. Begge sitter i brukerrådet.

Behov

Brukerrådet har tidligere stilt ni krav til regjeringen basert på de erfaringene de har gjort etter at sexkjøploven trådte i kraft.

– Det er bare å se på gata i Oslo, så forstår man at det er et stort behov for tiltak som kan møte disse kvinnenes behov og utfordringer. Veldig mange blir sendt ut av Norge, ut i utrygghet. Det er viktig at personer utsatt for menneskehandel får oppholdstillatelse og beskyttelse, mener Eva.

Ubetinget bistand

Ansatte på Nadheim møtte nesten 100 kvinner i Oslo sentrum natt til 20. august. 70 prosent var afrikanere.

– Vi på Nadheim er opptatt av at bistand skal gis ubetinget, og at hjelpetilbudet skal være helhetlig og forutsigbart.

Rettighetene til bistand og beskyttelse til ofre for menneskehandel skal ikke være avhengig av samarbeid med norske myndigheter. Vi erfarer dessuten at personer som i håp om beskyttelse har valgt å samarbeide med norske myndigheter om straffeforfølgning av bakmenn, får avslag på sine søknader om oppholds-tillatelse i Norge. Det er meget bekymringsfullt, sier Olav Lægdene, virksomhetsleder på Nadheim.

Tekst: Ståle Lidsheim | Foto: Torstein Ihle og Ståle Lidsheim

Asta Busingye Lydersen

I gjestespalten «ÆresOrd» møter du en fast gruppe skribenter som gir oss tanker og innspill fra egen erfaring og bakgrunn. Gjestekvartetten som veksler mellom å ta ordet er Ingeborg Gjørum, Jan Christian Nielsen, Arne Berggren og Asta Busingye Lydersen.

Asta Busingye Lydersen er skuespiller i artistkollektivet Queendom og nestleder i Norsk Kulturråd.

Mitt lille land

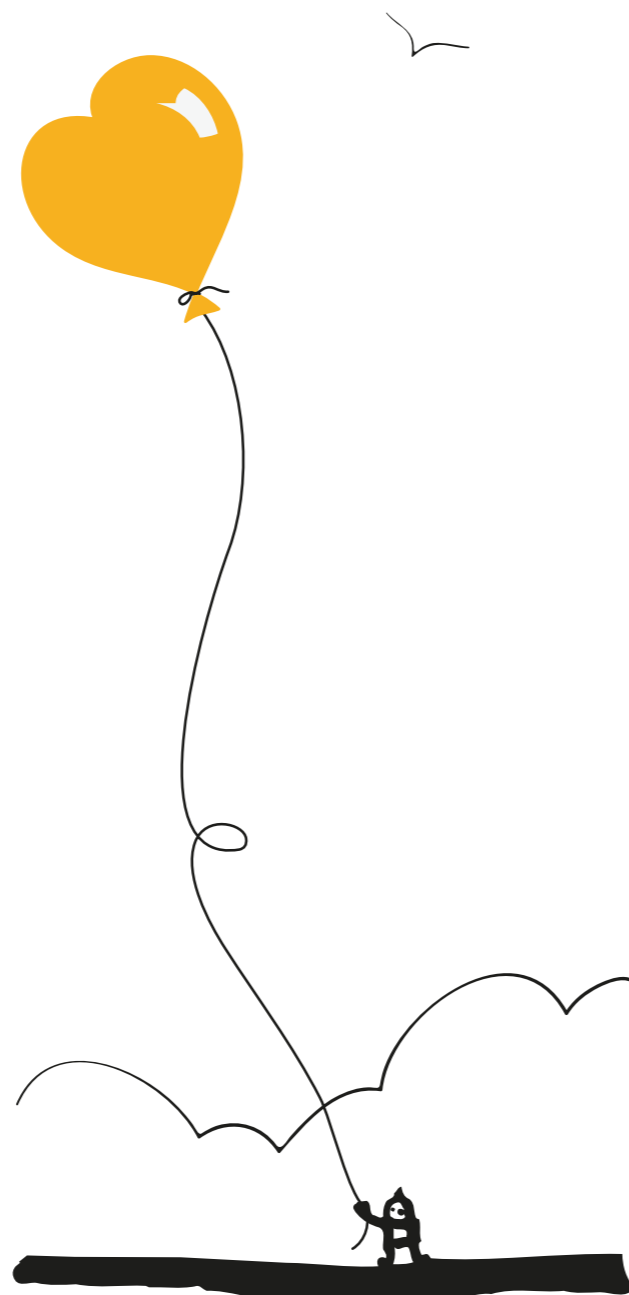
Det lille flyet durer og rister mens det møysommelig strever seg opp mot den norske sommerhimmelen, over skyene og mot vest. Flyet er lite og trangt, turen er kort, men rik på opplevelser.

Etter en halvtimes tid begynner det. Fjellene blir høyere og høyere, dalene dypere og dypere.. Og så ligger Sognefjorden der. Grønn, glitrende og speilblank mellom de mørke fjellene. Til venstre, fjorden. Til høyre Jostedal-breen. Rett frem, toppen av et mektig fjell med en kort og smal landingsstripe mellom trærne.

Halvparten av passasjerene går av her i Sogndal, mens noen nye kommer på. Det gjenstår bare et kvarters flytur til vår destinasjon - Førdefestivalen. Mens flydøren står åpen ut mot solskinnnet venter vi på en siste passasjer. Slikt har man tid til her oppe på berget. Så kommer han halsende, i rød strikkegenser og med forblåst hår, en forvirret engelskmann utenfor sitt naturlige element.

Vi er også utenfor vårt naturlige element. Tre norsk-afrikanske artister fra hovedstaden som daglig forserer travle Oslogater fulle av amerikanske cruisebåtturister, somaliske småbarnsmødre, rumenske gatesangere og slitne narkomane. Vi har reist på interrail i Europa, vært på safari i det sørlige Afrika, og på familiebesøk i Etiopia, Uganda og Nigeria. For å oppleve noe virkelig eksotisk trenger vi imidlertid ikke reise ut i verden. Vi trenger bare sette oss på et Widerøe-fly og reise inn i den norske fjellheimen.

En gang i året kommer hele verden til Førde. Der går ur-norsk natur og u-norsk kultur opp i en høyere enhet. Lobbyen på Rica Sunnfjord Hotell er forvandlet til en verden i miniatyr der mongolske strupesangere,

afrikanske djembemestere, felespillere, sigøynerdivaer og sufisangere i flagrende gevanter vrimler rundt på vei til eller fra konsert. En forvirret engelskmann og tre urbane norskafrikanere gjør ikke noe fra eller til.

Det er denne multikulturalismen som var under angrep 22. juli. Forbrødringen mellom folkeslag, feiringen av forskjelligheten. Da jeg var ung hadde jeg problemer med å kalle meg norsk. Alle spørsmålene om hvor jeg egentlig kom fra, alle påpekninger av min forskjellighet, alle de nedlatende antakelsene om Afrika og afrikanere. Alt dette plasserte meg utenfor norskheten.

I fjor høst turnerte jeg med gruppen min på ungdomsskoler og videregående skoler i hele Møre og Romsdal Fylke. Kjørte fly over dype daler og høye fjell. Bilet på smale, snødekte veier, langs glitrende vann og rasfarlige fjell. Vi spilte i foajeer,

aulaer, gymsaler, samfunnshus og kulturhus. Det var på ferjeturer med raspeball og sveler jeg oppdaget det. Det var i møte med engasjerte norske ungdommer i byer og bygder jeg skjønnte det: Jeg elsker Norge.

Norge. Et land av fjorder og fjell, fiskevær og industri, lefser og lomper. Et land av pakistanske drosjesjåfører, tyrkiske grønnsaksbutikker og kinesiske restauranter. Et land av roser og stemmesedler, istedenfor hat og hevvn.

Etter 22. juli er det blitt lettere. Norskheten er blitt større. Vi et har blitt større. Mitt lille land har plass til meg også.

Tekst: Asta Busingye Lydersen | Illustrasjon: Anne Kari Ødegård

Møtestedet – møtested i 10 år

– Møtestedet skal være et godt sted å «bare være», et sted for fellesskap og et sted der alle er bra nok, forteller lederen på kaféen, Kari Gran.

Kaféen Møtestedet har i 10 år vært et sted for mat, hvile, fellesskap og stabile relasjoner for personer i gatemiljøene i Oslo.

Andre uka i september inviterte kaféen Møtestedet sine gjester til feiring av tiårsjubileum. Gjennom uken ble det arrangert gjestebud, stand up-show, dialogmøte med sosialbyråd Anniken Hauglie og jubileumsmesse. Fredagen ble Skippergata stengt for å holde gatefest for over 300 gjes-

ter. Ole Paus, Carl Petter Opsahl og Cato Kristiansen stod for underholdningen.

I løpet av årene Møtestedet har holdt åpent, har stadig flere gjester besøkt kaféen. I fjor ble det servert over 22 000 middager og gjestene kom fra 50 ulike land.

– Mangfoldet i kaféen vises både i antall nasjonaliteter, og i livet gjestene lever og hvordan de bruker oss. For mange er det bare et spisested. Andre kommer hit for fellesskap og stabile relasjoner og har det som en del av sin daglige rutine å komme innom. Noen er her bare hvis de opplever en krise, og andre kommer bare for å vise at de har det bra. Vi som jobber her har tid til å fokusere på hele mennesket, og for oss er det viktig å se alt det andre utover eventuell rus og problemer, forteller Kari Gran, leder på Møtestedet. Gran forteller at kafeen har en lav terskel.

– Den skal være lett å oppsøke, og man skal kunne få hjelp til å få dekket sine basisbehov. Møtestedet skal fange opp personer som trenger hjelp og videreformidle kontakt til det øvrige hjelpeapparatet.

– Men Møtestedet skal også være et godt sted å «bare være», et sted for fellesskap og et sted der en er bra nok selv om en ikke er rusfri eller lever et A4-liv. Noen ganger er omsorg og aksept for at livet tidvis er altfor vanskelig det viktigste vi kan by på. Uansett hva den enkelte gjest trenger og ønsker av oss er det avgjørende for kvaliteten på arbeidet vårt at alle ansatte har helse- og sosialfaglig bakgrunn, sier Gran.

Tekst: Ståle Lidsheim | Tekst: Torstein Ihle

Byblikket

Med hendelsene 22. juli som ramme har Heidi Strand Harboe og Carl Petter Opsahl skrevet salmen «Med redde tankar». Urfremføringen fant sted under hverdagsmessen i Tøyen-kirken onsdag 24. august.

Med redde tankar

Med redde tankar står me i det vonde
me strekkjer tome hendar ut mot deg
Ver hos oss Herre,
gøym oss ved ditt hjarte.
Forny vårt mot, så me kan finna veg.

Lat våre våte tårer vatna jorda
og opna oss , så kjærleiken kan gro.
Ver Hos oss Herre,
varm oss ved ditt hjarte,
så alt som skrik i oss kan finna ro.

Gud, ver vår trøyst, vår tilflukt og vår styrke
så me kan reisa oss i håp og tru.
Ver hos oss, Herre
gjev oss varme hjarte,
så me kan tenna håp og byggja bru.

Ja, send oss ut i kampen for det gode,
i kamp for liv og kjærleik skal me stå.
For du er Herre
over lengt og liding,
kom gjev oss mot, kom vis kor me skal gå.